A. D. 1911. N^RUS VIII.

CURRENDA

Nrus 3754.

Visitatio canonica Decanatus Tarnoviensis.

1. Die 18. Augusti a. c. horis pomeridianis ad Jurków veniemus ibique diebus 19. et 20. Augusti sacris fungemur officiis,
2. Diebus 21. et 22. Augusti in Lisiagóra,
3. Die 23. Augusti in Jastrząbka nowa,
4. Diebus 31. Augusti a. c. post meridiem et 1. Septembris in Wola rzędzińska,
5. Die 2. Septembris in Wola pogorska,
6. Die 3. Septembris in Skrzyszów,
7. Die 4. Septembris in Łękawica,
8. Die 5. Septembris in Poręba radlna,
9. Die 6. Septembris in Zbylitowska góra.

Durante visitatione omnes P. T. Sacerdotes dioecesani sumant — permittentibus rubricis — quotidie in Missa collectam: *de Spiritu sancto.*

OGŁOSZENIE ODPUSTU ZUPEŁNEGO „PORTIUNCULA".

Suprema S. Congregatio S. Officii.

(Sectio de Indulgentiis).

DECRETUM.

Portiunculae, quam vocant, *Indulgentiae* lucrandae redeunte iam die, innumerae propemodum Apostolicae Sedi preces undequaque gentium oblatae sunt aliaeque offerendae praevidentur tum ad iam obtentarum hac in re concessionum prorogationem tum ad novarum elargitionem impetrandam. Cum igitur Supremae huius Sacrae Congregationis Sancti Officii, cui Indulgentiarum moderandarum munus incumbit, mens sit certas ac fixas super praestantissimo huiusmodi spirituali favore

normas praestituere, ne forte alicubi fideles, dum hae parantur, eo fraudari contingat, Emi ac Rmi DD. Cardinales Inquisitores Generales in plenario conventu habito feria IV. die 24. huius mensis generali Decreto, *usque ad novam dispositionem valituro*, statuendum censuerunt:

1. Omnes et singulae tam pro fidelibus in saeculo viventibus quam pro piis communitatibus antea a Sancta Sede factae et iam nunc expiratae vel in posterum expiraturae de Portiunculae Indulgentia concessiones prorogatae habeantur sine die, firmis, quoad cetera, clausulis et conditionibus praecedentis Indulti habitaque ratione, quoad utile sacris visitationibus peragendis tempus, novissimi huius eiusdem Supremae Sacrae congregationis Decreti diei 26. Ianuarii anni currentis *(Acta Apostolicae Sedis, an. III., vol. III., pag. 64)* [1]).

2. Quod ad novas concessiones tam pro fidelibus in saeculo viventibus quam pro piis communitatibus, providendum pariter sine die committitur respectivis Ordinariis cum facultatibus necessariis et opportunis, salvis tamen clausulis et conditionibus *Motu-Proprio* die 11. Iunii anni elapsi praescriptis *(Acta Apostolicae Sedis, an. II., vol. II., pag. 443)* [2]).

3. Itidem, demum, respectivis Ordinariis prorogatur sine die facultas, praefato *Motu-Proprio* superiore anno eisdem concessa, statuendi ad supradictam Indulgentiam lucrandam, loco diei secundae Augusti, Dominicam proxime insequentem, servatis clausulis et conditionibus ibidem appositis.

Quae omnia SSmus D. N. D. Pius divina providentia PP. X., in solita audientia R. P. D. Adsessori sequenti die impertita, benigne adprobare ac suprema Sua auctoritate confirmare dignatus est.

Contrariis quibuscumque, etiam specialissima atque individua mentione dignis, non obstantibus.

Romae, ex Aedibus S. O., die 26. Maii 1911.

Aloisius Giambene,
Substitutus pro Indulgentiis.

(L. S.)

* * *

Komunikując powyższy dekret, postanawiamy w związku z Kurendą VII. z r. 1910 i dekretem Św. Kongregacyi Oficyum z dnia 26. stycznia 1911., ogłoszonem w IV. Kurendzie z r. 1911. na str. 31., co następuje:

I. Dokąd Stolica Apostolska nie wyda nowych zarządzeń, bez ogłaszania z Naszej strony P. T. Rządcy kościołów zapowiadać będą corocznie wiernym z ambony, że mogą dostąpić zupełnego Odpustu, zwanego „Porcyunkula“, albo dnia 2. sierpnia lub w najbliższą niedzielę (w bieżącym roku dnia 6. sierpnia). Dwa razy t. j. tak dnia 2. sierpnia jak i w najbliższą niedzielę nie można uzyskać tego Odpustu.

II. Dla dostąpienia tego Odpustu trzeba wypełnić trzy warunki: *1. Spowiedź i Komunia św., 2. Odwiedzenie Kościoła, 3. Modlitwa według intencyi Ojca św.*

---

[1]) Cfr. Curr. IV. a. 1911, pag. 31.
[2]) Cfr. Curr. VII. a. 1910.

1. Spowiedź i Komunia św.

Kto ma zwyczaj spowiadać się co tydzień, nie potrzebuje się spowiadać osobno dla uzyskania tego odpustu. Kto niema tego zwyczaju, powinien się spowiadać dla dostąpienia tego odpustu, choćby już w tym tygodniu odprawił spowiedź. (Decr. auth. 364 ad 2). Komunię św. można przyjąć w każdym kościele (Pius IX. 12. lipca 1847). Spowiedź i Komunię św. wolno odprawić już w dzień przed dniem Odpustu. (Dekret z dnia 6. października 1870).

2. Odwiedzenie Kościoła.

Do tego odwiedzania wyznaczamy wszystkie kościoły w naszej Dyecezyi: parafialne, filialne, ekspozytury, zakonne, kaplice publiczne, pół-publiczne (te ostatnie t. j. kaplice publiczne i pół-publiczne tylko wtenczas, jeżeli mają przywilej na odprawianie w nich Mszy św.), a dla osób zgromadzeń zakonnych, gdy nie mają swego kościoła, także własną kaplicę domową, w której się przechowuje Sanctissimum.

Odwiedzenie Kościoła, w znaczeniu powyżej określonem, można odbywać już od południa we wigilię dnia 2. sierpnia, to jest dnia 1. sierpnia, względnie od południa w sobotę przed najbliższą niedzielą, aż do północy z dnia 2. na 3. sierpnia, względnie do północy z najbliższej niedzieli na poniedziałek.

3. Nawiedzając kościół, należy się jakiś czas pomodlić według intencyi Ojca św. (iuxta Nostram intentionem — mówi *Motu proprio* z dnia 9. czerwca 1910).

Ten odpust uzyskać można tyle razy, ile razy kto odwiedzi kościół.

Wszystkie te odpusty uzyskane można ofiarować za dusze czyścowe.

Ojciec św. życzy sobie i usilnie zaleca, aby w kościołach, w znaczeniu wyżej określonem, przeznaczonych do odwiedzania dla uzyskania tego Odpustu odbywały się nadzwyczajne publiczne modły za Ojca św., za Biskupów, Kapłanów i za cały św. Kościół na ziemi — połączone z odmówieniem Litanii do Wszystkich Świętych, a zakończone Błogosławieństwem Najśw. Sakramentem. Dlatego rozporządzamy, iż w najbliższą niedzielę po 2. sierpnia należy odprawić nieszpory z wystawieniem Najświętszego Sakramentu w monstrancyi, a po nieszporach odmówić Litanię do Wszystkich Św. i udzielić wiernym Błogosławieństwa Najświętszym Sakramentem. *Także w przyszłości należy corocznie urządzać takie nabożeństwo w najbliższą niedzielę po 2. sierpnia.*

* * *

To wszystko należy ogłosić i wyjaśnić ludowi w najbliższą niedzielę po otrzymaniu niniejszej Kurendy i zachęcić go gorąco do korzystania z tej nadzwyczajnej łaski i do gorących modlitw na intencyę Ojca św. tak ciężko doświadczanego przez Pana Boga ustawicznymi klęskami, jakie spadają zewsząd na Oblubienicę Chrystusową — Kościół św.

LITTERAE ENCYCLICAE

VENERABILIBUS FRATRIBUS PATRIARCHIS PRIMATIBUS ARCHIEPISCOPIS EPISCOPIS ALIISQUE LOCORUM ORDINARIIS PACEM ET COMMUNIONEM CUM APOSTOLICA SEDE HABENTIBUS

PIUS PP. X.

VENERABILES FRATRES SALUTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM.

Iamdudum in Lusitania incredibilem quemdam cursum fieri per omnem immanitatem facinorum ad Ecclesiam opprimendam, vobis quidem omnibus, Venerabiles Fratres, satis cognitum arbitramur. Nam, ubi status eius civitatis in formam conversus est reipublicae, continuo coepisse, aliud ex alio, sanciri talia, quae inexpiabile religionis catholicae spirent odium, quis ignorat? Violenter pelli de medio vidimus familias religiosorum, atque hos, maximam partem, dure inhumaniterque e Lusitanis exterminari finibus. Vidimus, ob studium pertinax omnem disciplinam civilem profanandi nullumque religiosae rei vestigium in actione vitae communis relinquendi, expungi de numero festorum festos Ecclesiae dies; iuri iurando insitam religionis notam detrahi; festinanter legem de divortiis condi; praeceptionem doctrinae christianae a scholis publicis excludi. Denique, ut alia omittamus, quae persequi longum est, vehementius ab his Antistites sacrorum peti, duosque e spectatissimis Episcopis, Portugalliensem et Beiensem, viros cum integritate vitae tum magnis in patriam Ecclesiamque promeritis illustres, de sedibus honoris sui deturbari. — Quum autem novi gubernatores Lusitaniae tot tantaque ederent imperiosae libidinis exempla, scitis, quam patienter quam moderate sese adversus eos Apostolica haec Sedes gesserit. Equidem summa diligentia duximus cavendum, ne quidquam ageremus, quod posset contra Rempublicam hostiliter actum videri. Nonnulla enim spe tenebamur fore, ut ii aliquando saniora inirent consilia, ac de iniuriis illatis aliquo tandem pacto Ecclesiae satisfacerent. Verum tota re Nos fefellit animus; ecce nefarïo operi tamquam fastigium imponunt pessimae ac perniciosissimae promulgatione legis de Civitatis ab Ecclesiae rationibus separandis. Iamvero vulnus tam grave iuri et dignitati inustum religionis catholicae toleranter ferre ac praeterire silentio haudquaquum apostolici religio officii Nos patitur. Quapropter his vos litteris appellamus, Venerabiles Fratres, universoque nomini christiano omnem huius facti indignitatem denuntiamus.

Principio legem, de qua loquimur, absurdum quiddam esse et monstruosum apparet ex eo, quod rem publicam divini cultus esse expertem statuit, quasi vero non ab Ipso, qui conditor et conservator est rerum omnium, cum homines singuli tum consociatio quaevis hominum et communitas pendeat; item, quod catholicae religionis observantia solvit Lusitaniam, eius inquimus religionis, quae huic genti maximo semper praesidio et ornamento fuit, quamque universitas fere civium profitetur. Sed tamen, esto: placuit tantam civitatis Ecclesiaeque coniunctionem, eamque solemni pactorum fide confirmatam, discindi. Hoc posito discidio, consentaneum profecto erat omittere Ecclesiam et sinere, ut communi libertate ac iure uteretur, quo quisque civis et honesta quaeque civium societas utitur. Quod totum contra est. Nam a se-

paratione quidem haec lex nomen habet, re tamen ipsa eam habet vim, ut Ecclesia in externis bonis ad extremum inopiae spoliando redigat, in iis autem, quae sunt sacrae potestatis ac spiritus, in servitutem reipublicae opprimendo tradat.

Et primum, quod attinet ad res externas, ita se Lusitana Respublica ab Ecclesia segregat, ut nihil omnino ei relinquat, unde tueri decus Domus Dei, sacricolas alere, multiplicia caritatis pietatisque exercere munia possit. Etenim huius praescripto legis non solum quascumque res Ecclesia mobiles immobiles obtinet, ex earum possessione, quamvis optimo iure parta, detruditur, verum etiam quaevis ei potestas adimitur quidquam sibi in posterum acquirendi. Statuitur quidem, ut certa civium corpora divino cultui exercendo praesideant, verum quae his datur facultas ad accipiendum, quidquid in eam causam oblatum sit, mirum quam angustis terminis circumscribitur. Praeterea quibus obligationibus obstricti, cives catholici aliquid vel subsidii vel stipendii suo quisque curioni praestare consueverunt, eas extinguit lex ac perimit, prohibens, ne quid iam eo nomine exigatur. Utique sinit, ut ipsi sumptibus in divinum cultum faciendis catholici homines voluntaria stipis collatione provideant, sed tamen iubet de summa ob eam rem conflata detrahi tertiam partem et in officia beneficentiae civilis insumi. Atque ad haec omnia illud velut cumulus accedit, quod ex hac lege aedificia, quae deinceps comparari aut exstrui contingat in usum sacrorum, ea, cum definitus annorum numerus effluxerit, submotis possessoribus legitimis nec iis factis indemnibus, in publicum referentur.

De rebus vero, in quibus sacra Ecclesiae potestas proprie versatur, multo est gravius multoque perniciosius ludibrium *Separationis* huius, quae, uti diximus, ad indignam ipsius Ecclesiae recidit servitutem. — Primum omnium, Hierarchia prorsus, tamquam ignorata, negligitur. Si qua de hominibus sacri ordinis mentio fit, ideo fit, ut interdicatur eis, ne ullo se modo ordinationi religiosi cultus immisceant. Omnis ea cura demandata est consociationibus *laicorum,* quae institutae iam sint, aut futurae sint, beneficentiae causa, et quidem institutae ad normam disciplinae civilis, ex auctoritate Reipublicae, nulla ut ratione ab Ecclesiae potestate pendeant. Quod si de consociatione, cui sit hoc muneris deferendum, clerici cum laicis dissenserint, aut inter laicos ipsos non convenerit, diiudicanda res relinquitur non Ecclesiae sed arbitrio Reipublicae, quae sola in hisce institutis dominatur. Atque in constituendo divino cultu usque adeo rectores rei Lusitanae non patiuntur locum esse Clero, ut aperte praescriptum et statutum sit, non posse, qui religionis ministeriis sint addicti, aut in decurias parochiarum cooptari aut in partem vocari administrationis vel regiminis consociationum, quas memoravimus; qua quidem praescriptione nihil iniquius aut intolerabilius cogitari potest, cum clericorum ordinem in ea ipsa re, qua praestat, inferiorem, quam ceteros cives, conditione faciat.

Quibus autem vinculis Lusitana lex constringat et implicet Ecclesiae libertatem, vix credibile est; adeo cum institutis horum temporum atque etiam cum publicis libertatum omnium praeconiis pugnat res; adeo est humano quovis civilique populo indigna. Igitur sancitum est gravibus poenis, ne qua sacrorum antistitum acta mandari typis, ullove pacto, ne intra parietes quidem templorum, proponi populo liceat, nisi concessu Reipublicae. Praeterea interdictum, extra sacrarum aedium limina, ne, inconsulta Republica, caerimoniarum quid celebretur, ne qua pompa

circumducatur, ne quis ornamenta sacra neve ipsam vestem talarem gerat. Item vetitum, non modo ad monumenta publica, sed etiam ad aedes privatorum quidquam apponi, quod catholicam religionem sapiat; at minime vetitum, quod catholicos offendat. Item societatem coire religionis pietatisque colendae gratia, non licet; cuius quidem generis societates eodem plane habentur loco atque illae nefariae, quae scelerum causa conflentur. Ad haec, cum concessum sit omnibus civibus ad suum arbitrium uti posse rebus suis, catholicis tamen contra ius fasque importune coangustatur potestas huiusmodi, si quid de suo attributum velint solandis piorum manibus aut sumptibus divini cultus suppeditandis; et quae id genus pie statuta iam sunt, impie deformata convertuntur in alios usus, violatis testamentis et voluntatibus auctorum. Denique Respublica — id quod maxime est acerbum et grave — non dubitat regnum invadere auctoritatis Ecclesiae, ac plura de ea re praescribere, quae cum ad ipsam sacri ordinis constitutionem spectet, praecipuas curas Ecclesiae sibi vindicat: de disciplina dicimus et institutione sacrae iuventutis. Neque enim solum cogit alumnos Cleri, ut doctrinae et litterarum studiis, quae theologiam antecedunt, in lyceis publicis dent operam, ubi ipsorum integritas fidei, ob alienum a Deo Ecclesiaque institutionis genus, praesentissimis sane periculis est obiecta; verum in domesticam etiam Seminariorum vitam temperationemque sese infert Respublica, sibique ius arrogat designandi doctores, probandi libros, sacra Clericorum studia moderandi. Ita vetera in usum revocantur scita *Regalistarum;* quae quidem molestissimam arrogantiam habuerunt, dum Civitatis Ecclesiaeque concordia stetit, nunc vero, quum Civitas sibi cum Ecclesia nihil iam vult esse, nonne pugnantia et plena insaniae videantur? — Quid, quod etiam ad Cleri depravandos mores atque ad incitandam defectionem a praepositis suis hanc apprime factam legem dixeris? Nam et certas pensiones ex aerario assignat iis, qui sint, antistitum auctoritate, a sacris abstinere iussi et singularibus beneficiis sacerdotes ornat, qui, suorum officiorum misere immemores, ausi fuerint attentare nuptias et, quod referre piget, eadem beneficia ad participem fructusque, si qui fuerint superstites sacrilegae coniunctionis, extendit.

Postremo parum est, quod Ecclesiae Lusitanae, suis despoliatae bonis, servile prope iugum imponit Respublica, nisi etiam nitatur, quantum potest, hinc ipsam e gremio catholicae unitatis deque complexu Ecclesiae Romanae divellere, illinc impedire, quominus religiosis Lusitaniae rebus Apostolica Sedes auctoritatem providentiamque suam adhibeat. Itaque ex hac lege, ne Romani quidem Pontificis iussa pervulgari, nisi concessum sit publice, licet. Pariter sacerdoti, qui apud aliquod athenaeum, Pontificia auctoritate constitutum, academicos in sacris disciplinis gradus consecutus sit, etiam si theologiae spatium domi confecerit, sacris fungi muneribus non licet. In quo planum est, quid velit Respublica; nempe efficere, ut adolescentes clerici, qui perfici sese et perpoliri in studiis optimis cupiunt, ne ob eam causam conveniant in hanc urbem, principem catholici nominis; ubi certe proclivius, quam usquam alibi, factu est, ut et mentes incorrupta christianae doctrinae varitate et animi sincera in Apostolicam Sedem pietate ac fide conformentur. Haec, praetermissis aliis, quae quidem non minus iniquitatis habent, haec igitur praecipua sunt improbae huius legis capita.

Itaque, admonente Nos Apostolici conscientia officii, ut in tanta importunitate

et audacia inimicorum Dei, dignitatem et decus Religionis vigilantissime tueamur ac sacrosancta Ecclesiae catholicae iura conservemus, Nos legem de Lusitana Respublica Ecclesiaque separandis, quae Deum contemnit, professionemque catholicam repudiat; quae pacta solemniter conventa inter Lusitaniam et Apostolicam Sedem, ius naturae ac gentium violando, rescindit; quae Ecclesiam de iustissima rerum suarum possessione deturbat; quae ipsam Ecclesiae libertatem opprimit divinamque constitutionem pervertit; quae denique maiestatem Pontificatus Romani, Episcoporum ordinem, Clernm populumque Lusitaniae atque adeo catholicos homines, quotquot sunt orbis terrae, iniuria contumeliaque afficit, pro apostolica auctoritate Nostra improbamus, damnamus, reiicimus. Quum autem vehementer conquerimur huiusmodi latam, sancitam, propositam in publicum esse legem, sollemnemque cum omnibus, quicumque rei auctores ac participes fuerunt, expostulationem facimus, tum vero quidquid ibi contra inviolata Ecclesiae iura statutum est, nullum atque inane et esse et habendum esse edicimus ac denuntiamus.

Profecto haec difficillima tempora, quibus Lusitania, post indictum pulice Religioni bellum, conflictatur, magnam Nobis sollicitudinem tristitiamque efficiunt. Dolemus nimirum tot malorum spectaculo, quae gentem, Nobis penitus dilectam, premunt; angimur expectatione acerbiorum rerum, quae certe eidem impendent, nisi, qui praesunt, mature se ad officium revocarint. — Sed vestra Nos eximia virtus, Venerabiles Fratres, qui Lusitanam gubernatis Ecclesiam, Clerique istius ardor vestrae virtuti mirabiliter concinens, valde consolatur, bonamque spem affert, fore istic aliquando res, Deo adiuvante, meliores. Vos enim omnes non sane securitatis rationem aut commodi, sed officii et dignitatis habuistis nuper, cum iniquam *discidii* legem palam et libere indignando repudiastis; cum una voce professi estis malle vos vestrorum iactura bonorum sacri muneris redimere libertatem, quam pro mercedula pacisci servitutem; cum denique negastis ullo unquam aut astu aut impetu inimicorum posse vestram cum Romano Pontifice coniunctionem labefactari. Ista quidem, quae in conspectu Ecclesiae universae dedistis, fidei constantiae magnique animi praeclara documenta, sciatis cum voluptati bonis omnibus, tum vobis honori, tum ipsi laboranti Lusitaniae emolumento fuisse non mediocri. — Quare pergite, ut instituistis, Religionis causam, quacum salus ipsa communis patriae connexa est, agere pro viribus; sed videte in primis, ut et ipsi inter vos et christianus populus vobiscum et omnes cum hac Beati Petri Cathedra summam consensionem et concordiam retineatis diligenter et confirmetis. Hoc enim auctoribus nefariae legis propositum est, quod diximus: non a Republica (ut videri volunt) *separare* Ecclesiam Lusitanam, quam despoliant opprimuntque, sed a Vicario Iesu Christi. Quod si tali hominum consilio ac sceleri occurrere atque obsistere omni vos' ope studueritis, iam rebus Lusitaniae catholicae commode per vos consultum fuerit. Nos interea, pro singulari, qua vos diligimus, caritate, Deo omnipotenti supplices erimus, ut diligentiae studioque vestro bonus faveat. —Vos autem rogamus, reliqui orbis catholici Antistites, ut id ipsum officii tam necessario tempore sollicitis e Lusitania fratribus praestare velitis.

Auspicem vero divinorūm munerum ac testem benevolentiae Nostrae, vobis omnibus, Venerabiles fratres et Clero populoque vestro Apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die XXIV. mensis Maii, in festo Dominae Nostrae Mariae, adiutricis christianorum, anno MCMXI., Pontificatus Nostri octavo.

PIUS PP. X.

S. CONGREGATIO CONSISTORIALIS.

DUBIA.

DE STUDIORUM CURSU PERFICIENDO ET IURAMENTO PRAESTANDO ANTE SACRAM ORDINATIONEM.

Propositis dubiis, quae sequuntur, scilicet: 1º. utrum ad effectum sacrae ordinationis studiorum anni expleti dici possint ad festum Pentecostes seu SSmae Trinitatis; 2º. utrum iuramentum praestandum ante susceptionem ss. ordinum, a Motu proprio „Sacrorum Antistitum" 1 septembris 1910 praescriptum, emittendum sit ante singulos ss. ordines, vel solummodo ante s. subdiaconatum; haec S. Congregatio, die 24 martii 1911, respondit:

Ad 1um *Negative;* sed requiri, ut expleatur cursus scholasticus novem mensium cum examine finali feliciter emenso.

Ad 2um Sufficere ut praestetur ante ineundum sacrum subdiaconatus ordinem, salvo ordinarii iure illud denuo exigendi ante collationem singulorum ss. ordinum si ex qualibet causa necessarium vel utile ducat.

C. CARD. DE LAI, *Secretarius.*

(L. S.) Scipio Tecchi, *Adsessor.*

S. CONGREGATIO DE RELIGIOSIS.

DUBIA DE MANUSCRIPTIS RELIGIOSORUM TYPIS EDENDIS.

Quaesitum est ab hac Sacra Congregatione de Religiosis:

I. An Religiosi pertinentes ad Instituta votorum simplicium iisdem teneantur legibus ac Regulares votorum solemnium, quoad *Imprimatur* seu beneplacitum a suis Superioribus expostulandum, quoties aliquod suum manuscriptum in lucem edere cupiunt?

II. An Religiosi, quoties eis a suis Moderatoribus publicatio alicuius manuscripti fuerit interdicta, vel *Imprimatur* denegatum, possint idem manuscriptum alicui typographo tradere, qui illud publicet cum *Imprimatur* Ordinarii loci, suppresso auctoris nomine?

Emi autem Cardinales Sacrae Congregationis de Religiosis, in plenario Coetu ad Vaticanum habito die 2 mensis Iunii 1911, suprascriptis Dubiis responderunt:

Ad I. Affirmative.

Ad II. Negative.

Quam Emorum Patrum responsionem Sanctissimus Dominus Noster Pius Papa Decimus, referente infrascripto Sacrae Congregationis Secretario, ratam habuit et confirmavit, die 11. Junii 1911.

Datum Romae, ex Secretaria Sacrae Congregationis de Religiosis, die 15 Iunii 1911.

(L. S.) Fr. I. C. CARD. VIVES, *Praefectus.*

† Donatus Archiep. Ephesinus, *Secretarius.*

COMMISSIO PONTIFICIA DE RE BIBLICA.

DE AUCTORE, DE TEMPORE COMPOSITIONIS ET DE HISTORICA VERITATE EVANGELII SECUNDUM MATTHAEUM.

Propositis sequentibus dubiis Pontificia Commissio „de re Biblica“ ita respondendum decrevit.

I. Utrum, attento universali et a primis saeculis constanti Ecclesiae consensu, quem luculenter ostendunt diserta Patrum testimonia, codicum Evangeliorum inscriptiones, sacrorum librorum versiones vel antiquissimae et catalogi a Sanctis Patribus, ab ecclesiasticis scriptoribus, a Summis Pontificibus et a Conciliis traditi, ac tandem usus liturgicus Ecclesiae orientalis et occidentalis, affirmari certo possit et debeat Matthaeum, Christi Apostolum, revera Evangelii sub eius nomine vulgati esse auctorem?

Resp.: Affirmative.

II. Utrum traditionis suffragio satis fulciri censenda sit sententia, quae tenet Matthaeum et ceteros Evangelistas in scribendo praecessisse, et primum Evangelium patrio sermone a Iudaeis palaestinensibus tunc usitato, quibus opus illud erat directum, conscripsisse?

Resp.: Affirmative ad utramque partem.

III. Utrum redactio huius originalis textus differri possit ultra tempus eversionis Hierusalem, ita ut vaticinia, quae de eadem eversione ibi leguntur, scripta fuerint post eventum; aut, quod allegari solet Irenaei testimonium *(Advers. haeres.*, lib. III, cap. I, n. 2), incertae et controversae interpretationis, tanti ponderis sit existimandum, ut cogat reiicere eorum sententiam, qui congruentius traditioni censent eamdem redactionem etiam ante Pauli in Urbem adventum fuisse confectam?

Resp.: Negative ad utramque partem.

IV. Utrum sustineri vel probabiliter possit illa modernorum quorumdam opinio, iuxta quam Matthaeus non proprie et stricte Evangelium composuisset, quale nobis est traditum, sed tantummodo collectionem aliquam dictorum seu sermonum Christi, quibus tamquam fontibus usus esset alius auctor anonymus, quem Evangelii ipsius redactorem faciunt?

Resp.: Negative.

V. Utrum ex eo, quod Patres et ecclesiastici scriptores omnes, imo Ecclesia ipsa iam a suis incunalibus, unice usi sunt, tamquam canonico, graeco textu Evangelii

sub Matthaei nomine cogniti, ne iis quidem exceptis, qui Matthaeum Apostolum patrio scripsisse sermone expresse tradiderunt, certo probari possit ipsum Evangelium graecum identicum esse quoad substantiam cum Evangelio illo, patrio sermone ab eodem apostolo exarato?

Resp.: Affirmative.

VI. Utrum ex eo, quod auctor primi Evangelii scopum prosequitur praecipue dogmaticum et apologeticum, demonstrandi nempe Iudaeis Iesum esse Messiam a prophetis praenuntiatum et e davidica stirpe progenitum, et quod insuper in disponendis factis et dictis, quae enarrat et refert, non semper ordinem chronologicum tenet, deduci inde liceat ea non esse ut vera recipienda; aut etiam affirmari possit narrationes gestorum et sermonum Christi, quae in ipso Evangelio leguntur, alterationem quamdam et adaptationem sub influxu prophetiarum Veteris Testamenti et adultioris Ecclesiae status subiisse, ac proinde historicae veritati haud esse conformes?

Resp.: Negative ad utramque partem.

VII. Utrum speciatim solido fundamento destitutae censeri iure debeant opiniones eorum, qui in dubium revocant authenticitatem historicam duorum priorum capitum, in quibus genealogia et infantia Christi narrantur, sicut et quarumdam in re dogmatica magni momenti sententiarum, uti sunt illae, quae respiciunt primatum Petri (Matth., XVI, 17—19), formam baptisandi cum universali missione praedicandi Apostolis traditam (Matth., XXVIII, 19—20), professionem fidei Apostolorum in divinitatem Christi (Matth., XIV, 33), et alia huiusmodi, quae apud Mathaeum peculiari modo enuntiata occurrunt?

Resp.: Affirmative.

Die autem 19 Iunii 1911 in audientia utrique infrascripto Rmo Consultori ab Actis benigne concessa, SSmus Dominus Noster Pius Papa X. praedicta responsa rata habuit ac publici iuris fieri mandavit.

Romae die 19 Iunii 1911.

(L. S.)

Fulcranus Vigouroux, Pr. S. S.
Laurentius Janssens, O. S. B.
Consultores ab Actis.

L. 3500

Z Prezydyum c. k. Namiestnictwa otrzymaliśmy pismo, *normujące warunki, pod jakimi można uzyskać przypuszczenie na audyencyę u Ojca św.* Podajemy je poniżej i polecamy uwadze Wielebnego Duchowieństwa, celem pouczania wiernych, wybierających się w pielgrzymkę do Miasta wiecznego.

„Według dotychczasowego zwyczaju, polecało c. i k. poselstwo przy Watykanie do przypuszczania na audyencyę u Jego Świątobliwości Papieża każdego poddanego austryackiego lub węgierskiego, który jako taki się wylegitymował, chyba, że poselstwu znane były powody, które usprawiedliwiałyby odmówienie tego rodzaju polecenia.

Ten sposób postępowania nie wykluczał jednak możliwości, że indywidua nie zasługujące na to mogły być zalecone do przypuszczenia na audyencyę u Jego Świątobliwości, na podstawie legitymacyi, stwierdzających identyczność.

Majordomat papieski, któremu starający się o przypuszczenie na audyencyę przedkładają zalecenie poselstwa, zadowalnia się w zupełności tem zaleceniem

i zgadza się na przypuszczenie do audencyi. Obecnie zarządziło c. i k. Ministerstwo spraw zewnętrznych celem uniemożliwienia ewentualnych nadużyć, że c. i k. Poselstwo przy Watykanie ma na przyszłość polecać do przypuszczenia na audyencyę u Ojca Świętego tylko tych poddanych austryackich lub węgierskich, którzy oprócz poświadczenia identyczności, przedłożą jeszcze ponadto świadectwo moralności albo polecenie ze strony właściwych władz politycznych lub kościelnych. Osoby, które są poselstwu znane, jakoteż osoby zajmujące wybitne stanowisko urzędowe, będą jednak korzystać z poleceń poselstwa, wystawianych w dotychczasowy sposób.

Wskutek reskryptu Jego Ekscelencyi Pana Ministra wyznań i Oświaty z dnia 24. maja 1911. L. 1297/K.U.M. mam zaszczyt upraszać Najprzewielebniejszy Konsystorz, by zechciał zarządzić podanie tych zaostrzonych przepisów przy wydawaniu poleceń Poselstwa do przypuszczenia na audencyę u Ojca Świętego do wiadomości katolickiej ludności w sposób stosowny.

Do dnia 10. lipca b. r. zechce Najprzewielebniejszy Konsystorz objawić mi Swe zapatrywanie co do powyższego zarządzenia, tudzież zawiadomić mię o sposobie, w jakim to ogłoszenie nastąpiło.

Za c. k. Namiestnika:
Grodzicki

Mutationes inter Venerabilem Clerum.

Nominatus: Dr Mysor Ladislaus, Cancellarius Curiae Eppalis, Cubicularius intimus Suae Sanctitatis Pii P. X. supra munerum.

Decoratus Exposit. canon.: A. R. D. Sadulski Paulus, Catech. sch. popul. puer. in Bochnia.

Instituti: Rvmus D. Wilczkiewicz Antonius, par. in Olesno, ad benef. in Bochnia; R. D. Wrębski Ludovicus, Coop. in Wadowice górne, ad benef. in Pisarzowa.

Praesentatus: R. D. Jachna Adalbertus, Coop. in Pleśna, ad benef. in Tylmanowa.

Constituti: R. D. Górnik Joannes, Coop. expos. in Ptaszkowa, administrator beneficii restituti in Ptaszkowa; R. D. Marjański Josephus, Coop. in Straszęcin, administrator vac. benef. ibidem; R. D. Cebula Joannes, Coop. in Olesno, administrator vac. benef. ibidem; R. D. Ligęza Joannes, Coop. de Stary Sącz, administr. aegrotante parocho in Szczucin. *Ad novam Ecclesiam parochialem* SS. Familiae Tarnoviae: A. R. D. Tyczkowski Stanislaus, Superior Congr. Sacerd. saecul. missionis s. Vinc. à Paulo — parochus et R. D. Słupina Josephus, Sacerdos eiusdem Congreg. — cooperator.

Beneficio libere resignavit et pane deficientium provisus: A. R. D. Piątkowski Antonius, sacerdos jubil., parochus in Straszęcin.

Ab officiis eliberatus: R. D. Kurkiewicz Adam, Coop. in Padew.

Curat valetudinem: A. R. D. Łączewski Thomas, parochus in Szczucin.

Applicati: R. R. Clrmus S. Th. Dr Paryło Franciscus ad Limanowa qua Coop. I., Dobrzański Carolus ad Nowy Sącz qua Coop. IV., *R. R. Dni Neo-ordinati:* Brandt Antonius ad Ujanowice, Gawron Martinus ad No-

ckowa, Gliński Antonius ad Zdrzarzec, Jaroński Ludovicus ad Tuchów qua Coop. II., Kordela Stanislaus ad Nowy Sącz, qua II. Catech. in c. r. gymn. I., Kowalczyk Ladislaus ad Dąbrowa qua Coop. I., Luraniec Jacobus ad Jadowniki, Osmulski Ladislaus ad Grybów qua Coop. II.. Rzepka Joannes ad Dąbrowa qua Coop. II., Skwirut Romanus ad Chełm, Stach Petrus ad Zassów qua Coop. II., Stec Jacobus ad Nawojowa, Stosur Jacobus ad Limanowa qua Coop. II.

Translati: R. R. Dni Cooperatores: Dziurzycki Casimirus e Dąbrowa ad Wadowice górne qua Coop. expos. in Apolinary, Wolanin Ladislaus e Zakliczyn ad Nowy Sącz qua Coop. III., Jakus Sigismundus e Łącko ad Zakliczyn, Szumowski Carolus e Przecław ad Bolesław qua Coop. II., Palka Joannes e Siedliska-Bogusz ad Stary Sącz, Piekarzewski Josephus e Limanowa ad Przyszowa, Kaczmarczyk Josephus e Tylmanowa ad Sobolów, Bombicki Stephanus e Cmolas ad Tymbark, Szymaszek Stanislaus e Szczucin ad Dębica qua Coop. II., Łanowski Joannes e Chełm ad Mszana dolna, Bączyński Ladislaus e Mszana dolna ad Mszana dolna qua Coop. expos. in Kasinka małą, Bajda Joannes e Nowy Sącz ad Niedźwiedź qua Coop. expos. in Lubomirz, Kowal Joannes e Przyszowa ad Przecław, Romański Leo e Limanowa ad Cmolas, Koza Joannes e Zdrzarzec ad Siedliska-Bogusz, Smołka Josephus e Jadowniki ad Padew, Sroka Josephus ex Ujanowice ad Królówka, Pawlik Ignatius e Sobolów ad Uszew, Rzepecki Stanislaus e Tymbark ad Łącko qua Coop. II., Wdowiak Josephus e Bolesław ad Pilzno qua Coop. II.

Piis ad aram precibus commendantur:

anima p. m. Duszyński Joannis, par emer. de Rajbrot, qui die 5. Junii a. c. Cracoviae pie in Domino obdormivit. Societati precum adscriptus.

p. m. Ogorzałek Casimiri, defic. coop. dioec. Cracov., qui die 12. Junii a. c. in Mystków pie in Domino vita functus est. Societati precum adscriptus.

p. m. Cieślik Michaëlis, defic. coop., qui die 17. Junii a. c. Cracoviae pie in Domino supremum obiit diem. Societati precum adscriptus.

p. m. Habryło Andreae, par. emer. de Jodłówka, qui die 1. Julii a. c. Tarnoviae pie in Domino mortuus est. Societati precum adscriptus.

p. m. Zarański Adalberti, defic. coop., qui die 7. Julii a. c. in Bursztyn pie in Domino vita functus est. Societati precum adscriptus.

p. m. Kahl Francisci, par. emer. de Gręboszów, qui die 16. Julii a. c. in Mielec pie animam Domino reddidit. Societati precum adscriptus.

Z KONSYSTORZA BISKUPIEGO.

W Tarnowie, dnia 17. lipca 1911.

Ks. Dr. Władysław Mysor
Kanclerz.

† *Leon*
Biskup

Nakładem Kleru Dyecezalnego. Z Drukarni Zygmunta Jelenia w Tarnowie.